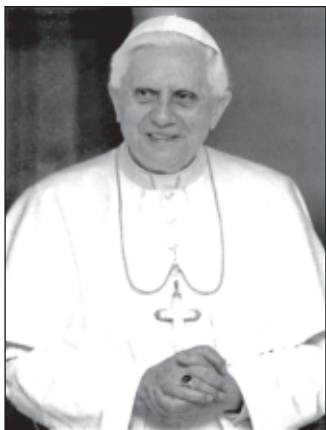

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Kunigų metus popiežius Benediktas XVI atidarė penktadienio vakarą (birželio 19 d.) Šv. Petro bazilikoje vadovaudamas Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventės mišpams.

Kiekvieną pakrikštytąjį Jėzus kviečia „pasilikti jo meilėje“, – kalbėjo popiežius mišparų homilijoje, – tačiau šiandien, kai švenčiame Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventę ir ypač meldžiamės už kunigų šventumą, šis Jėzaus raginimas pirmiausiai skamba kunigams, pradedantiems Kunigų metus, paskelbtus šiomet sukankančių šventojo Arso klebono mirties 150 metinių proga.

Prasidėjo Kunigų metai

Troškimas pasilikti Kristaus meilėje arba būti tiesiog Kristaus meilės pagautiems buvo apaštalo Pauliaus gyvenimo tikslas. Jam buvo skirti dabar jau besibai-giantys jubiliejiniai metai. To paties tikslo gyvenime siekė ir šventasis Arso klebonas, kurio užtarimo šauksmės dabar pradedamais Kunigų metais, kad tas pats tikslas būtų svarbiausias ir kiekvieno iš mūsų gyvenime, – sakė popiežius kunigams. Kad sugebėtume būti vertais Evangelijos tarnais, mums, žinoma, labai reikalingas išsilavinimas ir dvasinė formacija, tačiau dar labiau reikia tos „meilės išminties“, kurios galime pasisemti tik iš Kristaus širdies, tik „širdis iš širdies“. Kristus mus pašaukė jo vardu dalyti meilės duoną, atleisti nuodėmes ir ganyti kaimenę. Dėl to mes negalime nutolti nuo meilės šaltinio, nuo jo pervertos Širdies.

Netgi mūsų silpnybės ir trūkumai turi mus vesti prie Jėzaus Širdies, – kalbėjo popiežius. Kiekvienas nusidėjęs kontempliuodamas Jėzaus širdį susigraudina ir ryžtasi grįžti pas Tėvą. Tai galioja visų pirma mums, jam pasišventusiems tarnams. Turime suprasti, jog niekas taip nežeidžia Bažnyčios, Kristaus Kūno, kaip jos ganytojų nuodėmės, ypač tų, kurie ves-

dami iš kelio kaimenės narius, skelbdami ne Bažnyčios, bet savo mokslą, tampa avių „vagimis ir plėšikais“. Taip pat ir mums, brangūs kunigai, skirtas raginimas atsiversti ir šauktis Dievo gailestingumo. Turime nuolankiai ir nepaliaujamai melsti Jėzaus Širdi, kad apsaugotų mus nuo siaubingo pavojaus pakenkti tiems, kuriuose esame pašaukti išgelbėti.

„Po Dievo kunigas yra viskas. Jis pats save supras tik danguje“, – sakydavo šventasis Arso klebonas. Brangūs broliai, – ragino popiežius, – uoliai ir džiugiai vykdykite savo pareigas, būkime kupini tikros „Dievo baimės“, baimės, kad dėl kaltės ar aplaidumo nepakenktume mūsų globai patikėtoms sieloms. Bažnyčiai reikia šventų kunigų, reikia tarnų, kurie būtų Gailestingosios Dievo meilės liudytojais ir padėtų ją patirti tikintiesiems. Kristaus Švenčiausiąjame Sakramente adoravimas teuždega kiekvieną kunigą troškimu tokio sielovadinio uolumo ir tokios meilės, kad mūsų asmeninis „aš“ tobulai susivienytų su Kristumi, Viešpačiu ir Kunigu, kad kiekvieną gyvenimo dieną savo pasiaukojimu sektume jo aukos pavyzdžiu, – kalbėjo popiežius penktadienį atidarydamas Kunigų metus. (jm)

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Pašaukimas kunigystei

Mielieji, pamąstykite apie kilnų pašaukimą kunigystei, apie kunigo išpareigojimus Dievui ir atsakomybę už jam pavestus bendruomenės narius.

Šventasis Raštas mums kalba apie Kristaus Evangelijos skelbėją ir pirmąjį kankinį šventąjį Steponą. Jis nebuvo pirmųjų apaštalų tarpe, ne vadovavo Bažnyčiai, bet buvo „pilnas malonės ir galios, darė žmonėse didžiųjų ženklų ir stebuklų“ (Apd 6,8). „Suimtas ir tardomas, smarkiai priešininkams įniršus, Stepono tikėjimas nesu-svyravo, o jo veidas spindėjo kaip angelo“ (Apd 6,15). Nesugebėję „atsispirti išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo“ (Apd 6,10), vyresnieji, papirko keletą vyrų, kad sakytų girdėję Steponą piktžodžiaujantį prieš Mozę ir Dievą“ <>. Taip jie sukurstė tautą, jos seniūnus ir Rašto aiškintojus“ (Apd 6-11,12) prieš Steponą.

Mielieji, daug vandens nutekėjo nuo tų laikų, bet žmonių santykiai mažai pasikeitė. Kaip ir ankstyvosios Bažnyčios laikais, taip ir dabar kiekvienas, kuris drąsiai skelbia Evangeliją, vadovaujasi ja gyvenime, patiria priešininkų puolimą ir persekiojimą. Atvirą puolimą Bažnyčia patyrė sovietų laikais, o šiandien šis puolimas yra daug rafinuotesnis, labiau užslėptas. Tai pajuntame ypač tada, kai Bažnyčia atvirai pasisa-

ko už žmogaus gyvybės šventumą, prieš abortus, už tvirtą krikščionišką šeimą, prieš iškreiptą sampratą apie vienos lyties bendrą gyvenimą poroje ir kitas žmogaus orumą bei prigimtį žeminančias apraiškas. Tada per žiniasklaidą pasipila negatyvūs straipsniai, laidos prieš kunigus, Bažnyčią, išpučiamas menkiausias kunigo prasižengimas.

Ar ne todėl pastaruoju metu smarkiai sumažėjo pašaukimų į kunigystę skaičius? Daugelyje šeimų vyksta savotiška drama, kai sūnus pasisako norįs tapti kunigu. Žinau ne vieną atvejį, kai tėvai neleisdžia savo sūnui patarnauti šv. Mišioms, nes bijo, kad jis taps kunigu. Žinau ir tokių atvejų, kai jau įstojusį į Kunigų seminariją sūnų tėvai nuolat atkalbinėja, išnaudoja kiekvieną proga, kad parodytų, koks sunkus, nedėkingas kunigo gyvenimas. Ar pagalvojate, mieli tėveliai, kad tokiu būdu nusikalstate Dievui, Jo planui, o sūnų stumiate į pražūtį?

Būti kunigu nelengva. Juk pats Kristus, pašaukęs pirmuosius apaštalus, nežadėjo jiems jokių lengvatų, priešingai. Jis sakė: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsizada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mt 16,24). Tačiau Kristus pažadėjo visiems Jo pašauktiems ir Jį mylintiems savo Tėvo meilę: „Kas mane

myli, tą mylės ir mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsieikšiu“ (Jn 14,21).

Didelis džiaugsmas jaustis Dievo mylimam ir pašauktam Jo tarnystei! Tačiau būna akimirky, kai Jėzaus artumas, Jo žodis, Jo kvietimas „Sek paskui mane“ (Mk 2,14) pradeda mus gąsdinti. Kalbu ne apie tą baimę, kai pasijunti menkas ir nuodėmingas palyginti su Kristumi, kai norisi pabėgti, pasislėpti, užsislėpti. Aš turiu omenyje apimančią baimę tada, kai suvoki pašaukimo sekti Kristų reikalavimų sunkumą. Gyventi Evangelija, kuri reikalauja atleisti įžeidinėjimus, net priešus mylėti, dalytis viskuo su artimu, net su tuo, kuris tau ypač nemalonus, palikti tėvų namus, atsakyti galimybes sukurti šeimą, turėti savo vaikų ir daugelio kitų žemiškų malonumų. Tai iš tiesų nėra lengva, ypač šiais laikais, kai Lietuvą užklupo sekuliarizmo

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

bangą, besikėsianti palaidoti tai, kas mums brangiausia – krikščioniškąją meilę ir tikėjimą.

Kunigas dažnai išgyvena vienišumo jausmą, ypač jei gyvena ir savo buitį tvarko vienas. Nors kunigas gyvena aktyvų gyvenimą, kasdien bendrauja su daugybe žmonių, turi daug pareigų, uoliai rūpinasi jam patikėta bendruomene, vis dėlto jis gali pasijusti be galo apleistas, kai vakare mirtinai išvargęs grįžta į savo kambarėlį.

Dirbdamas sielovados darbą kunigas bendrauja su moterimis, taip pat ir jaunomis, netekėjusiomis, kartais patiria jų perdėtą dėmesį, netinkamą elgesį. Jautresni ir trapesni kunigai dėl to kartais jaučia įtampą ir prislėgtą dvasios būseną, ypač jei tėvai vis kartkartėmis parodo nepasitenkinimą, kad sūnus pasipriešino jų valiai – pasuko kunigystės keliu. Todėl kai kurie kunigai palūžta, juos apima depresija, o nusiramino pradeda ieškoti laika leidžiamis prie kompiuterio, televizoriaus, kai kurie įninka į alkoholizmą, net narkotikus.

Tad kur ieškoti pagalbos? Su kuo kunigas galėtų pasikalbėti, kam patikėti savo rūpesčius?

Skaitytojų kūryba!

Edvardas Urbonas

Tu pašaukei, o geras Dieve, mus
Ateiti čia, prie Baltijos krantų,
Kur teka Nemunas ramus,
Kur šlama ramybė žaliųjų miškų.

Ačiū, Kristau,
už šitą mielą lopinėlių žemės Lietuvos,
Ačiū už tūkstantmetį,
lydėtą Tavo meilės ir globos!

Pats patikimiausias būdas yra ištvėringa, nuoširdi malda – tai yra pokalbis su Jėzumi, su Tuo, kuris tave pašaukė, per kurį patyrei pašaukimo malonę.

Mieli tėveliai, ir jūsų malda, jūsų nuoširdi dvasinė parama gali padėti, kai jūsų sūnaus sie-loje siautėja audros arba ten yra visiška dykuma. Semkitės išminties iš Šventosios šeimos: jos gyvenimas Nazarete yra mokykla, kurioje suvokiame, ką mums reiškia namai. Nazaretas ragina susimąstyti, kas yra šeima, ją vienijanti meilė, šeimos orumas ir spindesys, jos šventi, nesuardomi ryšiai. Juozapas ir Marija – tai puikus kantrybės, meilės, besąlygiško paklusnumo ir Dievo valios vykdymo pavyzdys.

Antra, kuo turime rūpintis visi – tai dažna nuoširdi atgaila. Per atgailą ne tik išvalome sie-loje susikaupusius juodulius, trukdančius uoliai tarnauti tiems, dėl kurių esame pašaukti, bet per atgailą išgyvename begalinį artumą su Jėzumi. Ir trečia, kas gali padėti kunigui – tai artima tarpusavio bičiulystė: bendri interesai, diskusijos gali užpildyti vienatvės spragas. Svarbiausia, kad neužvaldytų pavydo jausmas, nekiltų noras lygintis su kitais kunigais, nes visada at-

siras pranašesnių, geresnių. Kiekvienas turime sekti mūsų Viešpatį savaip, nes kiekvieną Dievas pakviečia eiti skirtingu keliu. Mes turime rūpintis, kad mūsų gyvenime atsispindėtų Dievo meilė, kad jis būtų pašvęstas nuoširdžiai tarnystei Jam ir žmonėms.

Evangelijoje yra klausimas: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ Jėzus atsakė: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį Jis siuntė“ (Jn 6,28-29). Tai yra svarbiausia. Tik gilus, nuoširdus, be jokių išlygų, kompromisų tikėjimas Tuo, Kuris pašaukė tave, Kuris trokšta išlieti tau savo meilę ir gailingumą, gelbsti nuo visų piktojo žabangų. Visur ir visada, nesvarbu, ką tu veiksi, ką mąstysi, savo sielos gelme, širdies gelme turi jausti Dievo artumą ir Jo meilę tau.

Amen.

Mieli parapijios tikintieji, nuoširdžiai prašome melstis už parapijos kleboną, kunigą ir pašaukimus kunigystei.

Jūsų maldos, prašymai Dievo globos ir malonės sustiprins mus bei padės ištikimiau darbuotis Jūsų labai mūsų Viešpaties vynuogyne.

Parapijos klebonas ir kunigai

AČIŪ, KRISTAU

Brandini duonelę mūsų laukuos,
Leidi pasidžiaugti Laisvės žiedais.
Nėra mums pasaulyje Tėvynės kitos,
Niekas kitas mums jos neatstos!

Ačiū, Kristau,
už šitą mielą lopinėlių žemės Lietuvos,
Ačiū už tūkstantmetį,
lydėtą Tavo meilės ir globos!

Mes ne sykį kelionėj suklydom,
Bet Tau leidus ištaisėm klaidas.
Tau padedant senas žaizdas užgydom,
Nes Tu, o Dieve, laimini mūsų dienas.

Ačiū, Kristau,
už šitą mielą lopinėlių žemės Lietuvos,
Ačiū už tūkstantmetį,
lydėtą Tavo meilės ir globos!

Popiežiaus katechezės apie apaštalą Paulių

Aštuntoji katechezė: Pauliaus mokymas apie Bažnyčią

Brangūs broliai ir seserys!

Praėjusį trečiadienį kalbėjau apie Pauliaus santykį su ikivilykiniu Jėzumi pastarojo žemiško gyvenimo laikotarpiu. Buvome iškėlę klausimą: „Ką Paulius žinojo apie Jėzaus gyvenimą, žodžius, kančią?“ Šiandien norėčiau aptarti šventojo Pauliaus mokymą apie Bažnyčią. Turėtume pradėti nuo to, kad Bažnyčią žymintis italiskasis žodis Chiesa – lygiai kaip Eglise prancūzų ir Igesia ispanų kalboje – kyla iš graikiško žodžio ekklesia! Jis vartojamas Senajame Testamente ir reiškia Dievo sušauktą Izraelio tautos susirinkimą, pirmąsias pavyzdinį susirinkimą Sinaus kalno papėdėje. Šiuo žodžiu dabar nusakoma nauja į Kristų tikinčiųjų bendruomenė, laikanti save Dievo susirinkimu, iš naujo sušauktu Dievo savo akivaizdoje. Žodį ekklesia pavartoja tik Paulius, kuriam priklauso pirmo krikščioniškojo rašto autorystė. Jis Pirmojo laiško tesalonikičiams įžangoje kreipiasi į „tesalonikičių Bažnyčią [eklesia]“ (plg. taip pat „laodikiečių Bažnyčia [eklesia]“ Kol 4, 16). Kituose laiškuose kalba apie Dievo Bažnyčią, gyvuojančią Korinte (1 Kor 1, 2; 2 Kor 1, 1) ir Galatijoje (Gal 1, 2 ir t. t.), taigi apie dalines Bažnyčias, tačiau jis taip pat sako, jog yra persekiojęs „Dievo Bažnyčią“, ne kokią nors vietinę bendruomenę, bet „Dievo Bažnyčią“. Tad matome, kad žodžiu „Bažnyčia“ priskiriama daug reikšmių. Jis reiškia, viena vertus, Dievo susirinkimus tam tikrose vietose (mieste, kaime, name) ir, kita vertus, Bažnyčią kaip visumą. Taip pat matome, jog „Dievo Bažnyčia“ – tai ne vien įvairių viet-

nių Bažnyčių suma, bet viena Dievo Bažnyčia įgyvendinama per įvairias vietines Bažnyčias. Visos kartu yra „Dievo Bažnyčia“, už pavienes vietines Bažnyčias ankstesnė ir jomis besireiškianti, įgyvendinama.

Svarbu atkreipti dėmesį, kad prie žodžio „Bažnyčia“ beveik visada priduriama „Dievo“: tai rodo, jog čia ne bendrų idėjų ar interesų pagimdytas žmonių sąjunga, bet Dievo sušauktas sambūris. Dievas Bažnyčią sušaukė, ir todėl ji yra viena vienintelė visais jos įgyvendinimo pavidalais. Dievo vienumas lemia Bažnyčios vienumą visose vietose, kuriose ji yra. Vėliau, Laiške efeziečiams, Paulius išsamiai gillinsis į Bažnyčios vienumo sąvoką, prieš akis turėdamas Izraelį – Dievo tautą, pranašų laikytą „Dievo Sužadėtine“ ir pašauktą gyventi puoselėjant jungtinių santykių su juo. Paulius Dievo Bažnyčią pristato kaip „Kristaus Sužadėtinę“ meilėje, vieno kūno ir vienos dvasios su pačiu Kristumi. Žinome, kad jaunas Paulius buvo karštas naujo sąjūdžio, kurį sudarė Kristaus Bažnyčia, priešininkas. Jis priešinosi naujam sąjūdžiui, nes jame išvelgė grėsmę ištikimam tikėjimo į vieną Dievą gavinamos Dievo tautos tradicijos laikymuisi. Tokia ištikimybė pirmąsias reikšėsi apipjaustymu, kultinio švarumo, susilaikymo nuo tam tikrų valgių ir šabo taisyklių paisymu. Makabėjų laikais, kai helenistinis režimas troško visas tautas įpareigoti prisitaikyti prie helenistinės kultūros, kankiniai už tokią ištikimybę mokėdavo krauju. Daugybė izraelitų savo krauju gynė Izraelio

pašaukimą. Už tautos tapatybę, besireiškiančią visais šiais elementais, kankiniai atiduodavo gyvybę. Susitikęs su prisikėlusiu Kristumi, Paulius suprato, jog krikščionys nėra išdėvėję. Priešingai, Izraelio Dievas naujomis aplinkybėmis per Kristų išplėtė savo pašaukimą, aprėpdamas juo visas tautas, ir taip tapo visų tautų Dievu. Būtent per tai dabar įgyvendinama ištikimybė vienam Dievui. Tam tikrais nuostatais bei taisyklėmis besireiškiantis ypatin-gumas nebebūtinai, nes dabar visi, kad ir kokie skirtingi, pašaukti Kristuje būti vienos Dievo tautos, „Dievo Bažnyčios“, dalis.

Naujoje situacijoje Pauliui iškart tapo aiškus vienas dalykas – pamatinė ir steigiamoji Kristaus ir žodžio, kurio jis skelbiamas, vertė. Paulius žinojo, ne tik kad krikščioniu tampa ne priedarta, bet ir kad vidinėje naujos bendruomenės struktūroje institucinis dėmuo neišvengiamai susijęs su gyvuoju „žodžiu“, su gyvoju Kristaus, kuriame Dievas atsiveria visoms tautoms bei jas suvienija į vieną Dievo tautą, skelbimu. Būdinga, kad Apaštalų darbuose Lukas nekart, taip pat kalbėdamas apie Paulių, sako: „skelbti žodį“ (Apd 4, 29.31; 8, 25; 11, 19; 13, 46; 14, 25; 16, 6.32). Jis aiškiai siekia ypač pabrėžti esminę „žodžio“ skelbimo reikšmę. Konkrečiai, šis žodis yra apie Kristaus kryžių ir prisikėlimą – įvykiu, kuriais buvo įgyvendintas Raštas. Apaštalo skelbimo šerdis neabejotinai yra Vėlykų slėpinys, pervertęs jo gyvenimą kelyje į Damaską (plg. 1 Kor 2, 2; 15, 14). Šis žodžiu skelbiamas slėpinys tikrove tampa Krikšto ir

Eucharistijos sakramentuose, taip pat praktikuojant krikščioniškąja gailėstingąją meilę. Evangelizacijos darbai Paulius tesiekia statydinti į Kristų tikinčiųjų bendruomenę. Tokia mintis glūdi pačioje žodžio ekleksia, kuriam Paulius ir visa krikščionija suteikė pirmenybę „sinagogos“ atžvilgiu, etimologijoje. Ne tik dėl to, kad pirmasis iš pradžių būtų buvęs „pasaulietiškesnis“ (nes kyla iš graikų politinių ir tikrąja to žodžio prasme ne religinių susirinkimų praktikos), bet ir dėl to, kad tiesiogiai apima teologiškesnę pašaukimo ab extra vaizdinį, o ne paprastą susibūrimo idėją; tikintieji pašaukiami Dievo, kuris juos surenka į bendruomenę, savo Bažnyčią.

Šioje perspektyvoje taip pat galime suprasti pirminę ir išskirtinai pauliškąją Bažnyčios kaip „Kristaus Kūno“ sąvoką. Čia turėtume paistyti abiejų šios sąvokos matmenų. Vienas jų yra sociologinio pobūdžio. Juo remiantis, kūną sudaro sudedamosios dalys, be kurių jis negali egzistuoti. Toks aiškinimas aiškiai išnyra Laiške romiečiams ir Pirmajame laiške korintiečiams, kur Paulius pasitelkia įvaizdį, jau vartotą romėnų sociologijoje: jis sako, jog tauta yra kaip kūnas, turintis įvairių narių, iš kurių kiekvienas atlieka ypatingą funkciją. Bet kad kūnas galėtų gyventi ir vykdyti savo užduotis, būtini jie visi, net menkiausias ir iš pirmo žvilgsnio nereikšmingiausias. Apaštalas atitinkamai pastebi, jog

Bažnyčioje yra daug pašaukimų: pranašo, apaštalų, mokytojo, paprasto žmogaus. Visi jie pašaukti kasdien gyventi meile. Visi būtini gyvai šio dvasinio organizmo vienybei statydinti. Kitas aiškinimas susijęs su Kristaus kūnu. Paulius teigia, kad Bažnyčia ne tik yra organizmas, bet kad šis tikrai virsta Kristaus kūnu – Eucharistijoje, kai visi gauname jo kūną ir tikrai tampame jo kūnu. Taip įgyvendinamas jungtinių slėpynų, kad visi tampa vienu kūnu ir viena dvasia Kristuje. Tad tikrovė toli pranoksta sociologinį įvaizdį, taip išreiškdamas savo tikrąją bei giliąją esmę, būtent visų pakrikštytųjų Kristuje, kuriuos apaštalas laiko „viena“ Kristuje bei prilygina jo Kūno sakramentui, vienybę.

Taip kalbėdamas Paulius parodo, jog jis gerai žino ir leidžia visiems suprasti, kad Bažnyčia priklauso ne jam ir ne mums. Bažnyčia yra Kristaus Kūnas, ji yra „Dievo Bažnyčia“, „Dievo dirva, Dievo statyba... Dievo šventovė“ (1 Kor 3, 9.16). Pastarasis apibūdinimas ypač įdomus, nes žmogiškųjų santykių audiniui priskiria sąvoką, paprastai vartotą šventai laikytai fizinei vietai pažymėti. Todėl santykis tarp Bažnyčios ir šventovės įgyja du vienas kitą papildančius matmenis: viena vertus, bažnytinė bendruomenei taikoma šventajam pastatui priderėjusi atskirtumo bei svarumo savybė, tačiau, kita vertus, materialios erdvės sąvoka įveikiama, siekiant tokia

vertę perkelti gyvai tikėjimo bendruomenei. Anksčiau šventovės laikytos Dievo buvimo vietomis, tuo tarpu dabar žinoma ir matoma, kad Dievas negyvena akmeniniuose pastatuose, kad jo buvimas vieta pasaulyje yra gyva tikinčiųjų bendruomenė.

Atskirai apmąstyti pravartu „Dievo tautos“ apibūdinimą, Pauliaus daugiausia taikomą Senojo Testamento tautai bei taip pat pagoniams, buvusiems „ne tauta“ ir Dievo tauta tapusiems dėl jų įtraukimo į Kristų per žodį ir sakramentą. Galiausiai paskutinis niuansas: Laiške Timotiejui Paulius vadina Bažnyčią „Dievo namais“ (1 Tim 3, 15); tai tikrai originalus apibrėžimas, nes juo Bažnyčia nusakoma kaip bendruomeninė struktūra, kuriai būdingi šeimos pobūdžio žmogiškieji santykiai. Apaštalas padeda mums vis giliau suprasti Bažnyčios slėpinį atskleidždamas jos kaip Dievo susirinkimo įvairius matmenis. Štai Bažnyčios ir mūsų pašaukimo didybė: esame Dievo šventovė pasaulyje, vieta, kur tikrai gyvena Dievas, ir sykiu esame bendruomenė, Dievo, kuris yra meilė, šeima. Kaip šeima ir Dievo namai turime pasaulyje įgyvendinti Dievo meilę ir šitokiu būdu, sėdamiesi jėgos iš tikėjimo, būti jo artumo vieta ir ženklas. Melskime Viešpatį, kad mums leistų vis labiau būti jo Bažnyčia, jo kūnu, jo meilės artumo vieta šiame pasaulyje ir mūsų istorijoje.

Kaip skaityti Bibliją?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, I (tęsinys, pradžia Nr.74)

Malda prieš skaitant

Turbūt svarbiausias praktinis žingsnis pradedant skaityti Raštą kaip Dievo žodį yra visuomet pradėti skaitymą malda. Tai neturi būti ilga malda. Paprasčiausiai galime tiesiog paprašyti: „Viešpatie, kalbėk man“. Vis dėlto labai svarbu atsigręžti mintimis ir širdimi į Dievą. Rašto skaitymas nėra savitiksliis. Skaitome, kad išgirstume Tą, kuris mus myli. Tą klausymąsi geriausiai pradėti atsigręžiant į Viešpatį – panašiai kaip atsisukame į mums kalbantį asmenį, iš kurio norime ką nors išgirsti. Kai ko nors klausomės, pirmiausiai turime kreipti dėmesį į tą žmogų, o ne į tai, kas vyksta aplinkui. Nemandagu ir blaško, jei žmogus bando tuo pat metu akies krašteliu žiūrėti televizorių, skaityti laikraštį ir kalbėtis. Taip pat yra ir su Rašto skaitymu: visų pirma būtina dėmesingai atsigręžti į Dievą, kurį norime girdėti. Visus kitus kanalus privalome išjungti ne todėl, kad „atmetame pasaulį“, bet tiesiog dėl tikslingumo; paprastai galime gerai atlikti vienu metu tik vieną darbą. Maldą pradedame paprastu veiksmu atsigręždami mintimis ir širdimi į Dievą. Taip

pat pradėdame ir skaityti Raštą kaip Dievo žodį. Jei esame išblaškyti rūpesčių bei reikalų, gali prireikti keletą minučių ramiai pasėdėti ir atsipalaiduoti. Naudinga ir būtina savo rūpesčius bei reikalus išsakyti Viešpačiui maldoje. Tačiau turime tai padaryti taip, kad tai nesutrukdytų melstis ar klausytis Viešpaties.

Kartais gera minutėlę palaikyti rankose Šventąjį Raštą prieš jį atskleidžiant ir prisiminti, kad šioje knygoje yra mums skirtas Dievo žodis: „Rengiuosi skaityti Raštą. Netrukus skaitysiu man skirtą Dievo žodį. Noriu sutelkti visą dėmesį į tai, ką skaitysiu. Noriu pagarbiai priimti skaitomą žodį ir padaryti jį savo gyvenimo dalimi“.

Savo maldoje, prieš skaitydami, turėtume prašyti Dievo dviejų dalykų. Pirmą, melstis, kad ta pati Šventoji Dvasia, vadovavusi rašant Raštą, įkvėptų mus tinkamai suprasti, ką skaitome, nuolat gilindama mūsų suvokimą. Pasak Vatikano II Susirinkimo dogminės konstitucijos apie Dievo Apreiškimą, skaitant Šventąjį Raštą „reikia pirmiau ateinančios ir padedančios Dievo malonės bei Šventosios Dvasios

vidinės pagalbos. Toji Dvasia paveikia širdį ir palenkia ją į Dievą, atveria dvasios akis ir teikia malonumą kiekvienam pritariant tiesai ir ją tikėti“ (Dei Verbum, 5)

Antra, maldoje turėtume prašyti, kad pajėgtume įgyvendinti tai, ką skaitome. Pasak šv. Jokūbo: „Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai“ (Jok 1, 22). Tam, kad paklustume ir suprastume, reikia Šventosios Dvasios galios. Jos taip pat turime melsti. Iki galo suvokę, ko meldžiame, prašyti galime paprastais žodžiais: „Viešpatie, kalbėk man“. Sie paprastai žodžiai reiškia, kad atsigręžiamie į Viešpatį mintimis ir širdimis, kad trokštame suvokti jo žodį, mums veikiančią jo Dvasią, kad ryžtamės būti ugdomi jo žodžiu, derindami savo gyvenimą su tuo, ko jis prašo ir ką duoda.

Tokia malda būtina kiekvienąsyk prieš pradedant skaityti Bibliją. Šventąjį Raštą imame į rankas kitaip negu kokią nors kitą knygą. Prie jo artinamės kaip prie galimybės klausytis To, kuris kalba mums Rašto žodžiais. Per Bibliją mes artėjame prie paties Dievo, ir mūsų nuostata turi būti paženklinta malda.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfa Daukšienė

6. „Ir ji galėjo patarnauti“ (Mk 1, 29-31)

Pirmasis Jėzaus išgydymo stebuklas – Simono uošvės pagydimas – atrodo pats nereikšmingiausias, nes iš pradžių norėtusi ko nors sensacingesnio. Tačiau tai pamokanti pradžia, nes Jėzaus stebuklai nėra Jo galios spektakliai, o apreiskia Jo gailėstingumą ir tai, ką Jis nori mums atlikti, kad padarytų mus naujais žmonėmis, panašiais į save. Šiuo mažu stebuklu evangelistas nusako visų stebuklų prasme: tai išgydymai, kuriuos Jėzus atlieka, kad kiekvienam iš mūsų duotų sugebėjimą mylėti, įgalinantį tarnauti artimui, nes tik tai daro mus panašius į Dievą: „Žmogaus Sūnus atėjęs tarnauti“ (Mk 10,45).

Karštis, padarantis žmogų bejėgį ir paverciantis jį naudotis kitų patarnavimais, vaizduoja blogį, kuris sukausto žmogų, slopina jo sugebėjimą mylėti. Jėzus nesišalina, nesitraukia nuo blogio. Ne mūsų gerumas, bet mūsų vargingumas sužadina Jo gailėstingumą. Jo ranka paima mūsų ranką ir perduoda Jo paties gyvenimą. Pagijimas įvyksta tyliai, per prisilietimą. Tai ne magija, bet tikra tiesa: mūsų bendrystė su Juo teikia jėgą. Jo paimta mūsų ranka tampa pajėgi veikti taip, kaip ir Jo paties rankos. Tarnavimas gali atrodyti menkas dalykas, tačiau tik juo galima viską pakeisti.

Moterys tuometėje žydų kultūroje labai mažai ką reikšdavo, net jų liudijimas būdavo be-

vertis. Ši serganti senolė ir ... uošvė yra pirmoji, kuri liudija naują gyvenimą. Dievas pasirinko šio pasaulio varginguosius, kad praturtintų tikėjimu ir padarytų savo karalystės paveldėtojai. Tuo, kas kvaila ir silpna, Jis veda į sumaištį išmintingus ir stiprius. Ši Evangelija ištrauka leidžia mums naujai pamatyti tai, kas vertinga ne pagal išorę sprendžiančio Dievo akyse. Jis atėjo, kad sugrąžintų mums gyvenimo pilnatvę ir mūsų sūniškąjį veidą. Šis stebuklas apibendrina ir visą Evangeliją. Tikėti Evangelija – reiskia sekti Jėzumi klausantis Jo žodžio, kuris gelbsti mus nuo blogio ir išlaisvina gėriui, o tai ir yra tarnavimas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Kauno arkivyskupijos globėjo Šv. Jono Krikštytojo iškilnė arkikatedroje

Birželio 24 d. 11 val. arkikatedroje iškilmingomis šv. Mišiomis prasidėjo tradicinis Kauno arkivyskupijos globėjo Šv. Jono Krikštytojo paminėjimas ir Kunigų metai.

Iškilmingai Eucharistijos liturgijai vadovavo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ, koncertavęs augiliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Panevėžio vysk. Emeritas Juozas Preikšas, prelatas Steponas Vytautas Vaičiūnas OFS, monsinjoras Adolfas Grušas, monsinjoras Artūras Jagelavičius, mūsų parapijos klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius, nemažas būrys Kauno arkivyskupijos kunigų.

Arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, pasveikinęs gausiai susirinkusius tikinčiuosius su Arkivyskupijos diena, kvietė melstis už arkivys-

kupijos bendruomenę. Taip pat ypač kvietė melstis už kunigus, nes birželio 19 dieną popiežius Benediktas XVI pradėjo Kunigų metus. Benedikto XVI paskelbti Kunigų metai yra skirti Arso šventojo klebono Jono Marijos Vianėjaus mirties 150-osioms metinėms paminėti.

Po šv. Mišių didelė dalis dvasiškių ir tikinčiųjų susirinko į arkivyskupijos konferencijų salę. Arkivyskupas glaustai priminė 2008 metų įvykius, kurių reikšmingiausias Švč. M. Marijos apsišventinimo Šiluvoje 400 metų jubiliejaus šventimas. Šie metai nemažiau svarbūs, nes minime Evangelijos žinios, atneštos Lietuvai šv. Brunono Bonifaco, tūkstantmetį, pradedame Kunigų metus. Arkivyskupas pateikė pasiūlymą, kad kuo daugiau tikinčiųjų įsitrauktų į Švento Rašto studijas, pasiūlė kurti maldos grupes, kurios šiais metais ypač melstųsi už kunigus, taip pat organizuoti piligriminės keliones popiežiaus Jono Pauliaus II keliais, rengti kunigų susitikimus – konferencijas.

Po to arkivyskupas įteikė aktyviausiems, labiausiai pasižymėjusiems kunigams ir pasauliečiams padėkos raštus bei Švč. M. Marijos Šiluvos medalius.

Mes džiaugiamės, kad šiais metais Šiluvos Dievo Motinos medalis buvo įteiktas Pastoralinės tarybos ir laikraščio „Prisikėlimas“ redkolegijos narei Dalei Starkutei. Nuoširdžiai svei-

kiname, linkime kūrybinės sėkmės ir toliau savo atsidavimu bei veikla dalyvauti didžiuose parapijos darbuose. Tegul Viešpats laimina būsimuosius darbus ir teikia gausių malonių bei džiaugsmingų akimirkų.

Birutė Vasylienė

Tautiška giesmė – virš bažnyčios terasos

Lietuvos Valstybės dienos šventimas Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje prasidėjo liepos 5 d., 11 val. iškilmingomis šv. Mišiomis, kurioms vadovavo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

Homilijoje monsinjoras kalbėjo, kad šie metai Lietuvai ypač reikšmingi, nes ir valstybė, ir Bažnyčia švenčia Lietuvos vardo tūkstantmetį. 1009 metais šv. Brunonas Bonifacas nešdamas Kristaus šviesą baltams žuvo Lietuvos – Lenkijos pasienyje. Aprašant jo kankinystės istoriją senuose analuose pirmą kartą paminėtas Lietuvos vardas. Ypač reikšmingas Lietuvos valstybingumui kunigaikščio Mindaugo krikštas. Todėl šiandien mes galime didžiuotis ir džiaugtis, kad esame krikščioniška tauta, lygiateisė Europos Sąjungos narė.

Vakaro šv. Mišiose taip pat meldėmės už Tėvynę Lietuvą. Po jų vyko sakralinis dūdų orkestro koncertas. Koncertavo Dai-

nų šventės dalyviai – svečiai iš Latvijos. Orkestrui vadovavo Janis Purniš, soprano partijas atliko Vida Taurinskaitė-Rukšienė ir Liga Liedskalnina. Skambėjo J. S. Bach'o, A. Reed'o, C. Frank'o, F. Ticheli, G. Caccini, J. Rodrigo, J. de Haan'o, A. Loyd – Webber'io kūriniai. Neįmanoma žodžiais aprašyti garsų skambesio, užliejusio bažnyčios erdves. Tik širdimi gali priimti, išjausti gerai žinomus nuostabiai atliekamus kūrinius.

Po koncerto klebonas, padėkojęs atliekėjams ir vadovui, visus pakvietė pakilti į terasą. Apsidairiau ir nustebau – kiek nedaug žmonių dalyvavo! Kas gi giedos Tautiška giesmę?

Tačiau mano būgštavimas nepasiteisino. Gerokai prieš 21 val. ant terasos prigūžėjo nemažas būrys žmonių. Dešimt minučių prieš devynias pasigirdo monsinjoro balsas, kviečiantis pamasty-

mui. Jis, pratešdamas homilijos mintį, linkėjo būti vieningiems, draugiškiems, saugoti Tėvynės laisvę ir prašyti Dievo, kad Jo nuostabios apvaizdos dėka valdančių išmintis ir mūsų piliečių kilnumas garantuotų taiką, teisingumą ir nuolatinę gerovę. Po to pakvietė sukalbėti Viešpaties maldą, kad Dievas laimintų mus visus ir mūsų Lietuvą. Baigus maldą, monsinjoras paprašė visus susiimti rankomis ir netrukus suskambėjo galingas jo balsas, giedantis Tautiškos giesmės žodžius. Akimirksniu prisijungė choristai Antanas ir Valdas bei visi esantys terasoje.

Nevaržomi erdvės giesmių žodžiai nuskriejo į toli, susiliedami su visais tą akimirka giedančiais lietuviais. Kokie reikšmingi ir prasmingi, naujai tariami žodžiai: Lietuva, Tėvynė mūsų... Iš praeities Tavo sūnūs te stiprybę semia... Tegul Tavo vaikai eina vien takais dorybės...!

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis